

Sentencja

- 1) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd, którego orzeczenia podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, nie może zostać uznany za sąd orzekający w ostatniej instancji, w przypadkach gdy skarga kasacyjna wniesiona na orzeczenie tego sądu nie została rozpatrzona ze względu na cofnięcie skargi przez stronę skarżącą.
- 2) Nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie drugie.
- 3) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd orzekający w ostatniej instancji może powstrzymać się od skierowania pytania prejudycjalnego do Trybunału, gdy skarga kasacyjna została odrzucona ze względu na niedopuszczalność związaną z postępowaniem przed tym sądem, z zastrzeżeniem poszanowania zasad równoważności i skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – Valsts ieņēmumu dienests/„Veloserviss” SIA

(Sprawa C-47/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Uzasadnione oczekiwania — Przesłanki stosowania — Błąd organów celnych — Obowiązek działania przez importera w dobrej wierze i sprawdzenia okoliczności wydania świadectwa pochodzenia na formularzu A — Środki dowodowe — Sprawozdanie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)]

(2017/C 151/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: „Veloserviss” SIA

Sentencja

- 1) Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2700/2000 z dnia 16 listopada 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że importer może powołać się na uzasadnione oczekiwania w oparciu o ten przepis, w celu sprzeciwienia się retrospektywnemu zaksięgowaniu ceł przywozowych, podnosząc zarzut dobrej wiary jedynie wtedy, gdy spełnione są kumulatywnie trzy przesłanki. Przede wszystkim konieczne jest, aby cła te nie zostały pobrane wskutek błędu samych właściwych organów, następnie, aby był to błąd, który nie mógł w racjonalny sposób zostać wykryty przez działającą w dobrej wierze osobę zobowiązaną do pokrycia należności celnych, i wreszcie, aby osoba ta przestrzegła wszystkich obowiązujących przepisów dotyczących jej zgłoszenia celnego. Takie uzasadnione oczekiwania nie występują między innymi, gdy importer, pomimo iż miał oczywiste powody, by wątpić co do prawdziwości świadectwa pochodzenia na formularzu A, nie zbadał w miarę swych możliwości okoliczności wydania tego świadectwa w celu ustalenia, czy wątpliwości te były uzasadnione. Obowiązek taki nie oznacza jednak, że importer jest ogólnie zobowiązany do regularnego kontrolowania okoliczności wydania świadectwa pochodzenia na formularzu A przez organy celne państwa wywozu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie z uwzględnieniem ogółu konkretnych okoliczności sporu w postępowaniu głównym, czy te trzy przesłanki są w niniejszej sprawie spełnione.

- 2) Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 2700/2000, należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, z informacji zawartych w sprawozdaniu Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) można wywnioskować, że importer nie może na podstawie tego przepisu zasadnie powoływać się na uzasadnione oczekiwania w celu sprzeciwienia się retrospektywnemu zaksięgowaniu ceł przywozowych. Niemniej jednak, jeśli sprawozdanie to zawiera jedynie ogólny opis rozpatrywanej sytuacji, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego, nie może ono samo wystarczyć do wykazania w wymagany prawem sposób, że przesłanki te są pod wszelkimi względami faktycznie spełnione, w szczególności, jeżeli chodzi o mające znaczenie zachowanie eksportera. W tych okolicznościach zasadniczo do organów celnych państwa przywozu należy wykazanie, w drodze dodatkowych środków dowodowych, że wydanie przez organy celne państwa wywozu nieprawidłowego świadectwa pochodzenia na formularzu A można przypisać przedstawieniu nieprawidłowych okoliczności faktycznych przez eksportera. Niemniej jednak, w wypadku gdy organy celne państwa przywozu nie są w stanie przedstawić rzeczonych dowodów, wykazanie, że rzeczone świadectwo zostało wydane na podstawie okoliczności faktycznych prawidłowo przedstawionych przez eksportera, należy do importera.

(¹) Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH

(Sprawa C-138/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do publicznego udostępniania utworów — Artykuł 3 ust. 1 — Wyjątki i ograniczenia — Artykuł 5 ust. 3 lit. o) — Rozpowszechnianie programów telewizyjnych za pośrednictwem lokalnej sieci kablowej — Uregulowanie krajowe przewidujące wyjątki dotyczące instalacji umożliwiających dostęp co najwyżej 500 użytkowników będących abonamentami oraz retransmisji na terytorium krajowym programów nadawców publicznych)

(2017/C 151/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Strona pozwana: Zürs.net Betriebs GmbH

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym i art. 11 bis Konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych z dnia 9 września 1886 r., w brzmieniu wynikającym z aktu paryskiego z dnia 24 lipca 1971 r., zmienionej w dniu 28 września 1979 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęta równoczesna, pełna i niezmienniona transmisja za pośrednictwem kabli na terytorium krajowym programów nadawanych przez krajową organizację radiowo-telewizyjną, o ile transmisja ta stanowi zwykły środek techniczny udostępniania i została wzięta pod uwagę przez autora utworu podczas udzielania zezwolenia na jego pierwotne udostępnienie, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.